АРХИВСКИ ГЛАСНИК

ИНФОРМАТИВНИ БИЛТЕН ДРУШТВА АРХИВИСТА СРБИЈЕ

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

АРХИВ СРБИЈЕ 12. МАРТА 2009. ГОДИНЕ, 12^{25} САТИ

МАРТ 2009.

АРХИВСКИ ГЛАСНИК

Информативни билтен
Друштва архивиста Србије
Специјално издање
година III
март 2009. године
ISSN 1820-6298

Оснивач и издавач:
Друштво архивиста Србије
11000 Београд
Карнегијева 2

Главни и одговорни уредник:
Милча Мадић

Уредник:
Татјана Мишић

Адреса Редакције:
Карнегијева 2
11000 Београд
Електронска адреса:
info@arhivisti.org.yu

Телефони Редакције:
011/3370-781
014/221-028

Фотографије:
Александар Радош
Вукадин Шљукић
Никола Ацић

Дизајн и припрема за штампу:
Ана Милошевић

Штампа:
Самостална графичка радња
БС принт
Бежанијских илегалаца 70
Нови Београд

Штампање билтена омогућило је Министарство културе Републике Србије

Мислити будућност

Писана заоставштина убијеног премијера Србије др Зорана Ђинђића налази се однедавно у Архиву Србије. Ову драгоцену заоставштину његова супруга Ружица Ђинђић уступила је Архиву Србије, што је за културу свести о значају документа редак пример, готово усамљен, када је реч о политичким личностима које су обележиле савремену историју Србије. Поверљиве мисли преношене на папир за личну употребу у форми теза, дужих или краћих осврта, политичко-филозофских порука и размишљања о стратешким питањима државе и нације, исписиване тешко читљивим рукописом др Зорана Ђинђића поверене су државној установи која и јесте чувар памћења једног народа и државе. За Архив Србије – уверљиви израз разумевања улоге установе која је вечита и по својој суштини издигнута изнад политике. За државу – битна чињеница у даљем изграђивању свести о себи, својој прошлости и трајању. За историчаре – аутентичан, несвакидашњи и изузетно значајан извор сазнања о драматичном времену краја 20. и почетка 21. века, различитом, између осталог, и по свом историјском убрзању.

Србија није стање, Србија је визија – једна је у низу порука др Зорана Ђинђића које ишчитавамо у делу писане заоставштине издвојеном за прво представљање јавности. Бројне друге, као и теме текстова „Снага визије", „Оспособити Србију за 21. век", „Шта треба да урадимо у Србији", „Национални консензус", „Типичне особине нације", „Осећај за вредности живота", „Ослобађање од страха", „Три стуба модерног друштва", „Србија економски центар на Балкану", „Наша ситуација", „Неповољне околности", „Повољне околности", „Најлошији сценарио", „Стратегија за Косово и Метохију" – упућују на анализе и размишљања о Србији и посвећеност њеној будућности. Премијерски положај неизоставно је наметао и дуги низ конкретнијих обавеза видљивих из наслова текстова: „Влада", „Одговорност", „Борба против организованог криминала", „Мисија – школа и образовање", „Здравство", „Донаторска акција за завршетак радова на Храму Светог Саве"... Ту су и замисли формулисане као „Посебни пројекти". Ређају се даље размишљања, задаци и планови под ознакама „Хитно", „Одмах", „Акција", „Промене", „Оптимизам" – некада у назнакама, чешће у тезама, не тако ретко и у разрађеним детаљима. Бројни правци и ширина мисли, притиснутих наслеђем, стањем и императивом Србије 21. века.

Писану заоставштину др Зорана Ђинђића сачињавају лична документа, бележнице, роковници, концепти писама страним државницима... И разна друга документа чији садржај приближава личност и приватна интересовања др Зорана Ђинђића.

У Архиву Србије ће бити формиран Лични фонд др Зорана Ђинђића, чиме ће Архив, уз постојеће личне фондове (Илије Гарашанина, Милутина Гарашанина, Владана Ђорђевића, Стојана Новаковића, Милована Миловановића, Јована Авакумовића, Николе Пашића, Јована Цвијића, Јована Жујовића...), бити богатији и за једну историјску личност 20. и 21. века.

Др Мирослав Перишић,
директор Архива Србије

Изложба Идејом и животом – Заоставштина др Зорана Ђинђића у Архиву Србије, Историјском музеју Србије, Народној библиотеци Србије, отворена је у Архиву Србије 12. марта 2009. године у 12, 25 сати. Изложбу је, после уводне речи др Мирослава Перишића, отворио Мирко Цветковић, председник владе Републике Србије, у присуству Бориса Тадића, председника Републике Србије и супруге и сина покојног премијера др Зорана Ђинђића, Ружице и Луке Ђинђић. Отварању су присуствовали и министри у Влади Републике Србије, бројни министри у Влади др Зорана Ђинђића, дипломатски представници и многобројне угледне званице из јавног и културног живота.

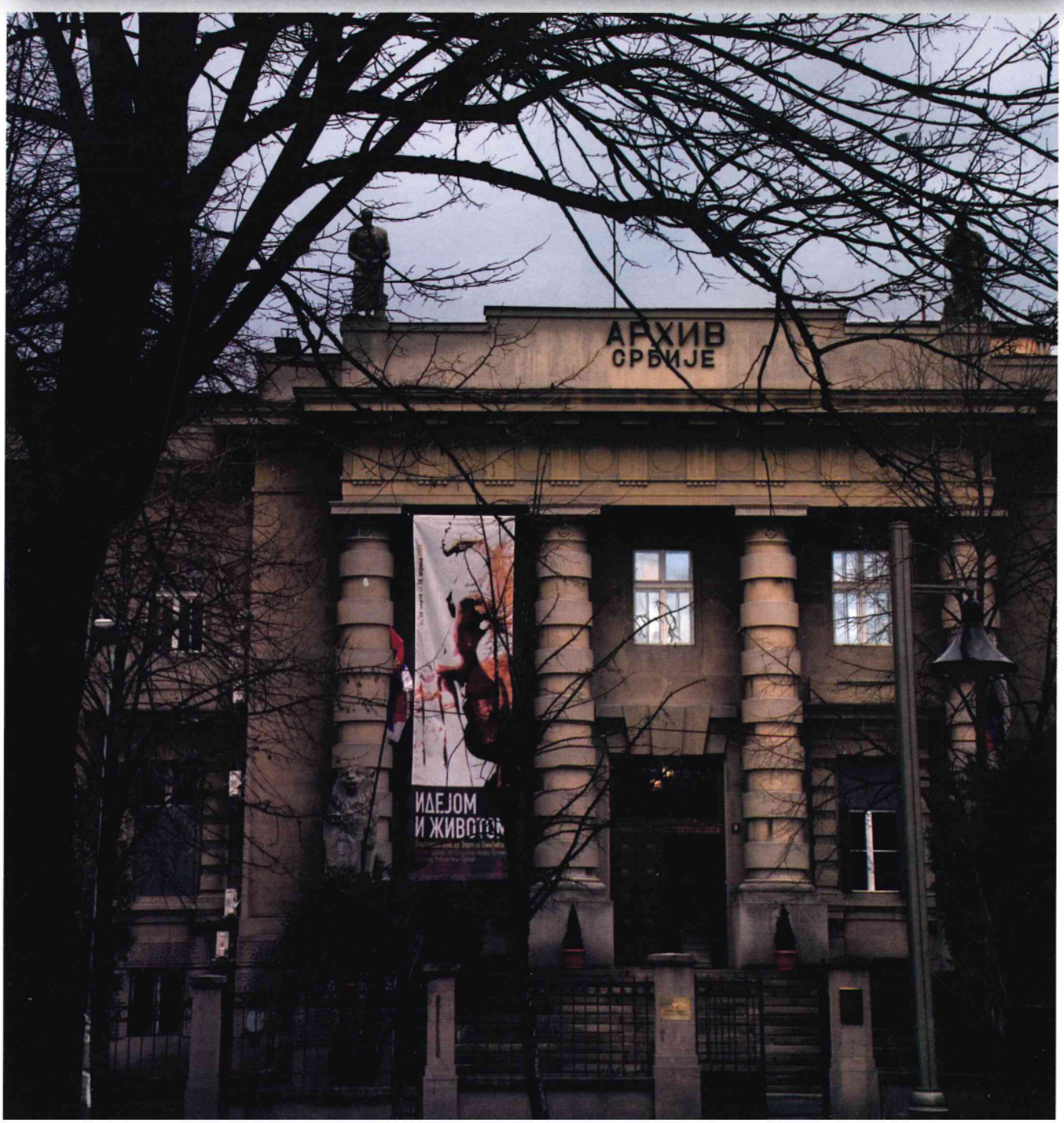
Изложба садржи три сегмента – писану заоставштину, личне предмете и библиотеку др Зорана Ђинђића које је Ружица Ђинђић уступила трима националним установама културе.

Архив Србије јавности представља писану заоставштину др Зорана Ђинђића – лична документа, бележнице, роковнике, забелешке и концепте писама страним државницима.

Историјски музеј Србије, представио је личне предмете др Зорана Ђинђића који се односе на сâм чин убиства 12. марта 2003. године: кравату, мобилни телефон, новчаник, ручни сат и ташну, као и писаћи сто и столицу, колекцију налив пера, визит-карте, писаћу машину и награде које је добио покојни премијер.

Личну библиотеку др Зорана Ђинђића је изложила Народна библиотека Србије. Садржи око хиљаду пет стотина књига из области књижевности и друштвених наука, највећим делом историје, филозофије и права. У њој се могу видети и 44 примерка старих и ретких српских књига (издања до 1867. године). Посетиоцима је на располагању рачунар путем којег могу да претражују наслове издања из личне библиотеке др Зорана Ђинђића.

Изложба је отворена до 16. априла 2009. године, сваким даном од 9 до 16 сати.

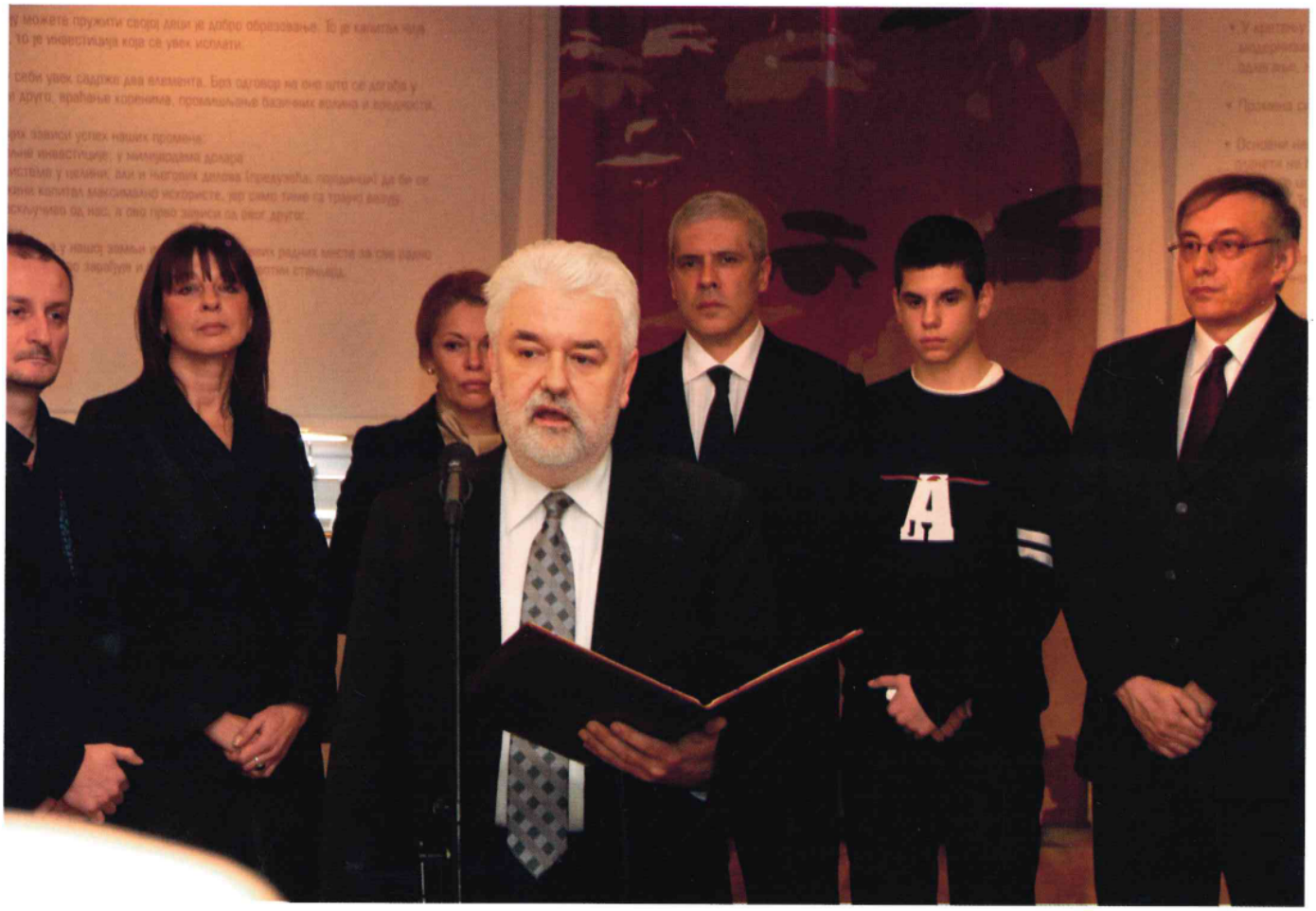

ОТВАРАЊЕ ИЗЛОЖБЕ...

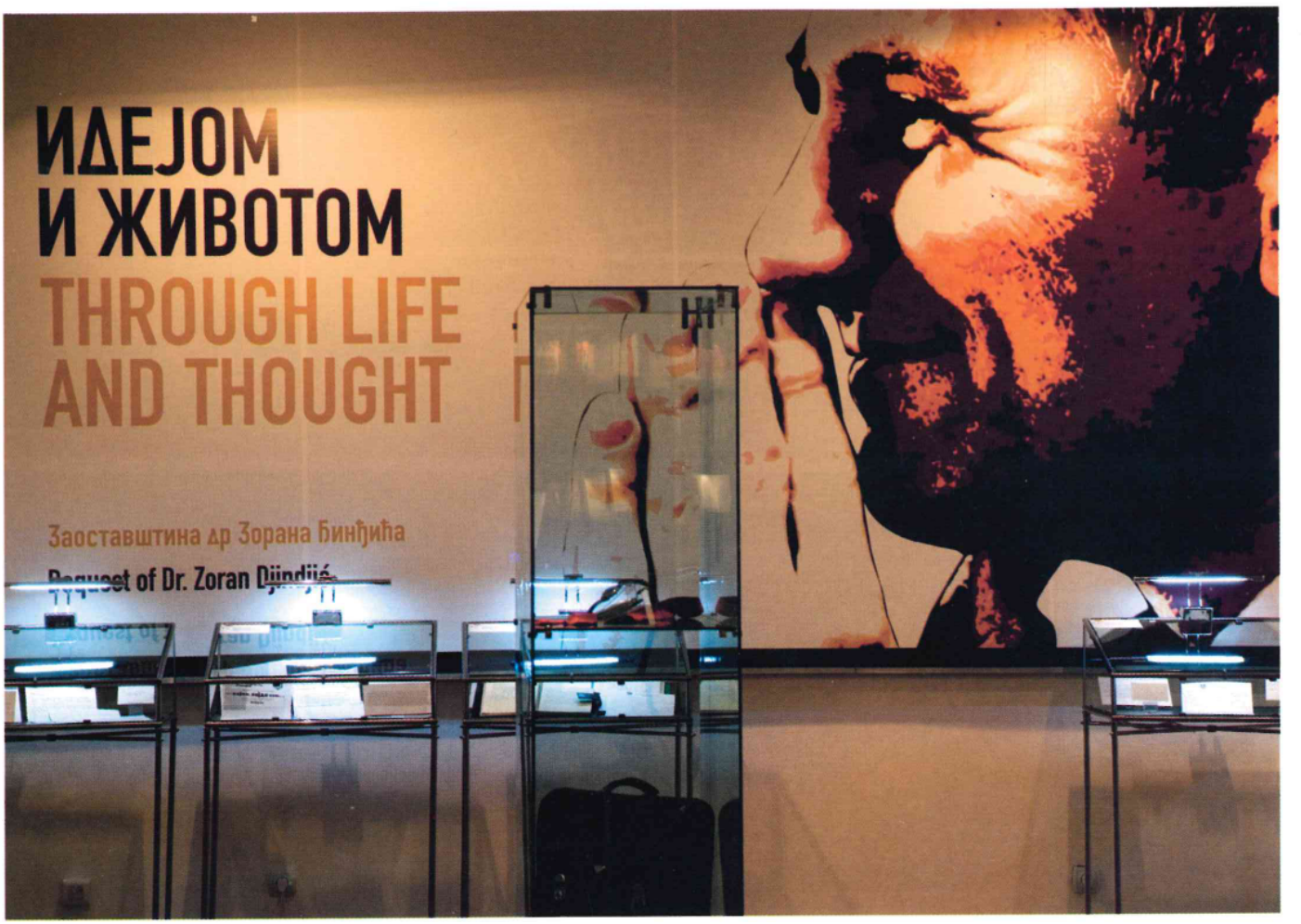
Уводна реч др Мирослава Перишића, директора Архива Србије

Поштовани председниче Републике Србије, поштовани председниче Владе Републике Србије, поштована госпођо Ђинђић, драги Лука, поштовани потпредседници Владе Републике Србије, даме и господо министри у Влади Републике Србије, ваше екселенције, даме и господо, хвала вам што сте данас овде у Архиву Србије у установи која је чувар памћења, а самим тим и вечита и самим тим и издигнута изнад политике и било ког политичког тренутка. Архив Србије, Историјски музеј Србије и Народна библиотека Србије од данас до 16. априла јавности представљају део личне заоставштине покојног премијера др Зорана Ђинђића, убијеног на данашњи дан пре шест година. Ову драгоцену заоставштину овим трима установама од националног значаја уступила је супруга покојног премијера госпођа Ружица Ђинђић. То је израз поверења у ове три националне установе и не само немерљив допринос изградњи културе свести о односу према документу већ и снажна порука како треба да подижемо наше установе културе. То је толико редак, да је готово усамљен пример, да лична заоставштина једне политичке личности која је обележила савремену историју Србије буде у оним установама где јој је и место. У име Архива Србије, Историјског музеја Србије и Народне библиотеке Србије, у име мојих колега др Ане Столић, директорке Историјског музеја Србије и колеге Сретена Угричића, директора Народне библиотеке Србије захваљујем госпођи Ружици Ђинђић на поверењу које је имала у нас. Истовремено, желим да нагласим још једну чињеницу а то је да се у историји ове установе, која ће следеће године обележити 110 година постојања, први пут налази председник државе. Молим премијера господина Мирка Цветковића да отвори изложбу.

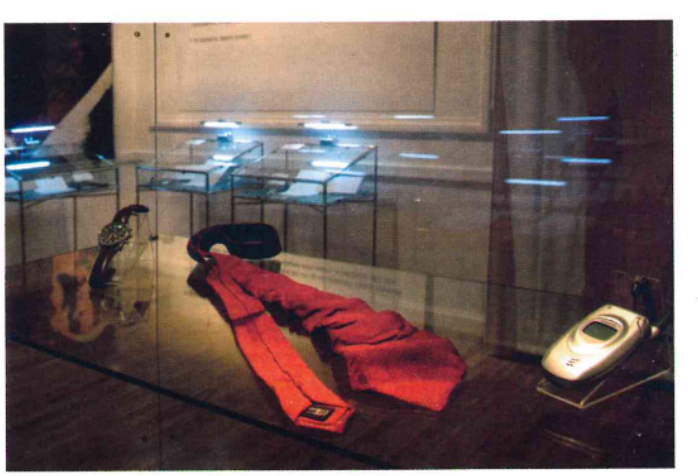
Говор Мирка Цветковића, председника Владе Републике Србије

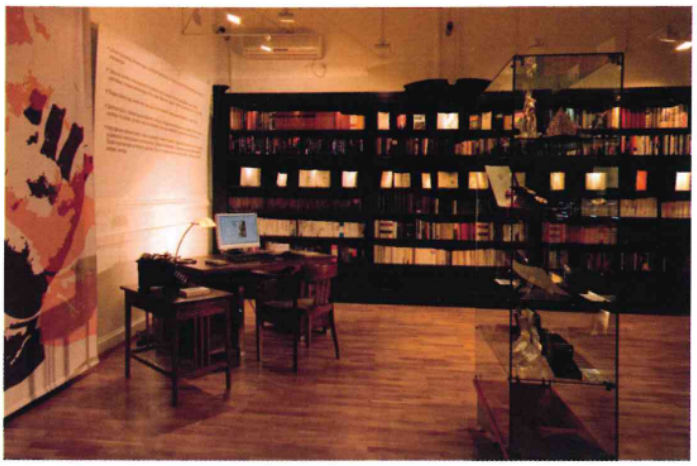
Поштовани господине председниче Републике, драга Ружице и Лука, даме и господо, част ми је да на данашњи дан када је пре шест година убијен наш премијер, председник прве демократске владе, захвалим његовој породици на овом непроцењивом дару који оставља будућим поколењима и тиме испуњава завештање Зорана Ђинђића о Србији какву је желео да створимо и оставимо нашој деци. Србија данас није стање, него пројекат и визија, она је на путу ка себи, не онаква каква је била, него онаквој каква би могла да буде. Ова политичка дијагноза коју је поставио први наш демократски премијер и реформатор чија је трагична смрт показала колико су болни путеви стварања модерне и европске Србије важи за сва времена. Сви српски реформатори су визију модерне Србије темељили на њеној европској оријентацији. Зоран Ђинђић је трасирао тај пут тамо где јој је и место, ка Европи. Поседовао је јасну визију будуће Србије – политички стабилна држава, уређена по европским стандардима са ефикасним институцијама, добром инфраструктуром, оријентисана ка брзом развоју привреде и модерном школству. У свету многи Србију сматрају земљом која има велике шансе да успе још само да у то уверимо себе, говорио је Зоран Ђинђић, верујући да је Србија на почетку сва три последња века имала историјску шансу, као и да ова генерација има обавезу да отвори Србију за наде 21. века. Зоран Ђинђић је препознао шансу да Србија може да уђе у друштво развијених и успешних држава. Приоритети његове владе, у чијем сам раду и сâм имао част да учествујем, били су стварање услова за опоравак привреде, социјална сигурност и солидарност, поштовање државног суверенитета кроз одбрану државног интереса на Косову и Метохији, као и сузбијање свих видова криминала и насиља у нашем друштву. И данас то су наши циљеви, ови циљеви су исти. Дело Зорана Ђинђића је у суштини најпотпунија стратегија европеизације Србије у њеној модерној историји. Професор филозофије брзог и бриткот ума дубоко је разумевао епоху и одлично познавао националну историју. Политичар оријентисан ка будућности одредио је приоритете и вратио дух амбиције у Србију. Сматрао је да ће идеје просветитељства које су западну цивилизацију извукле из средњовековног мрака Србију ишчупати из таме тоталитаризма и створити амбијент међусобног поштовања и демократије. Мудрост, таленат, енергија и храброст водили су Зорана Ђинђића док је он водио Србију. Његове идеје данас воде нас. Дело Зорана Ђинђића и данас храбри да истрајемо на његовом концепту решавања проблема без насиља и кроз економски развој. Гледајући данас његову заоставштину која се налази овде пред нама свестан сам да је ово духовни легат али и архива о државнику и визионару који је поставио темеље Србије о којој генерације сањају. Проглашавам ову изложбу отвореном. Хвала.

ИЗ ЗАОСТАВШТИНЕ ДР ЗОРАНА ЂИНЂИЋА...

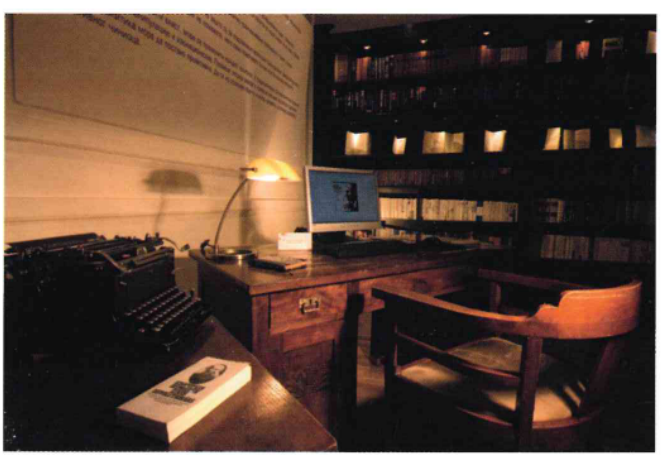

Bequest of Dr Zoran Đinđjić

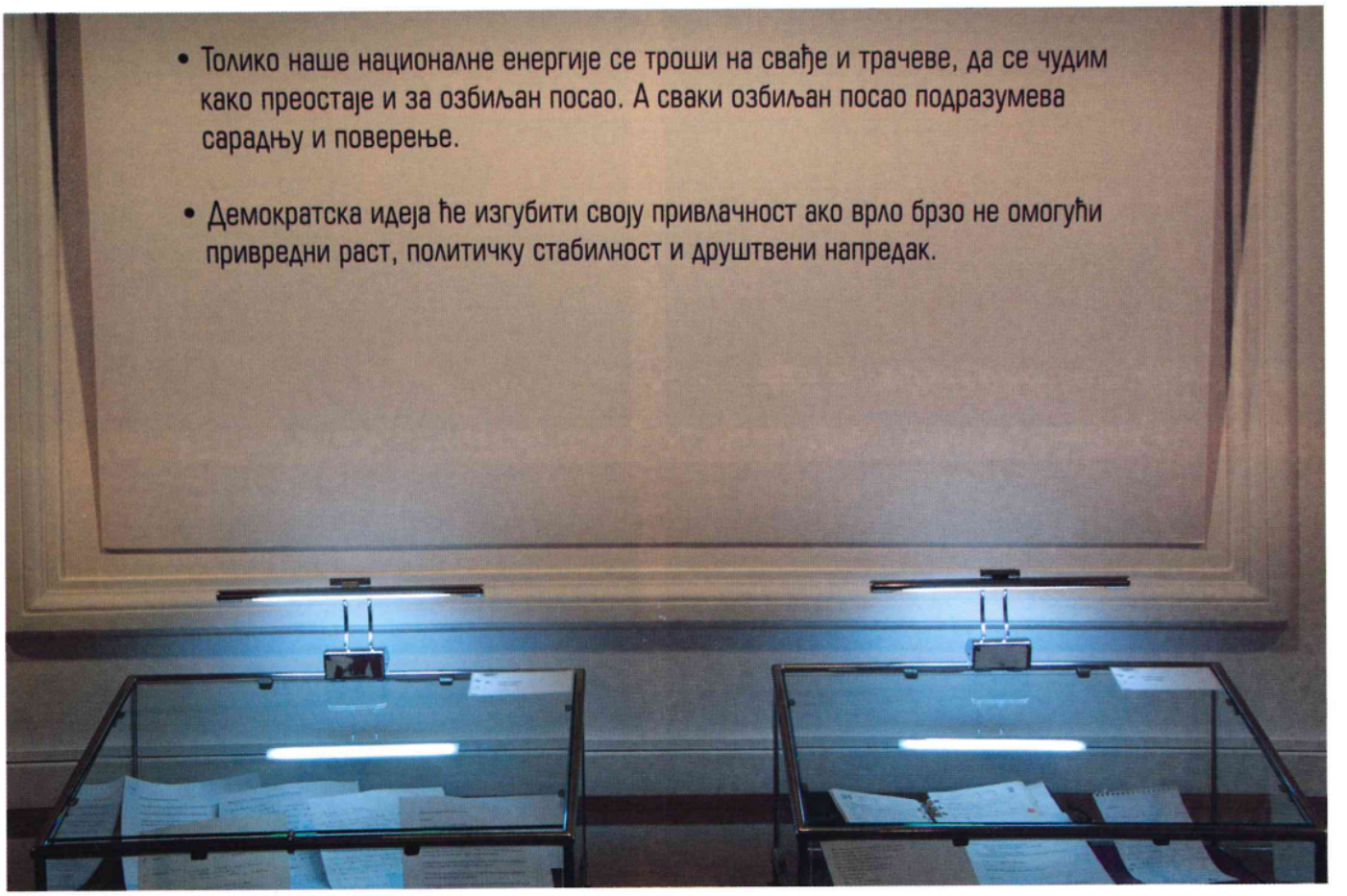

НАЦИОН
И ЖИВОТОМ

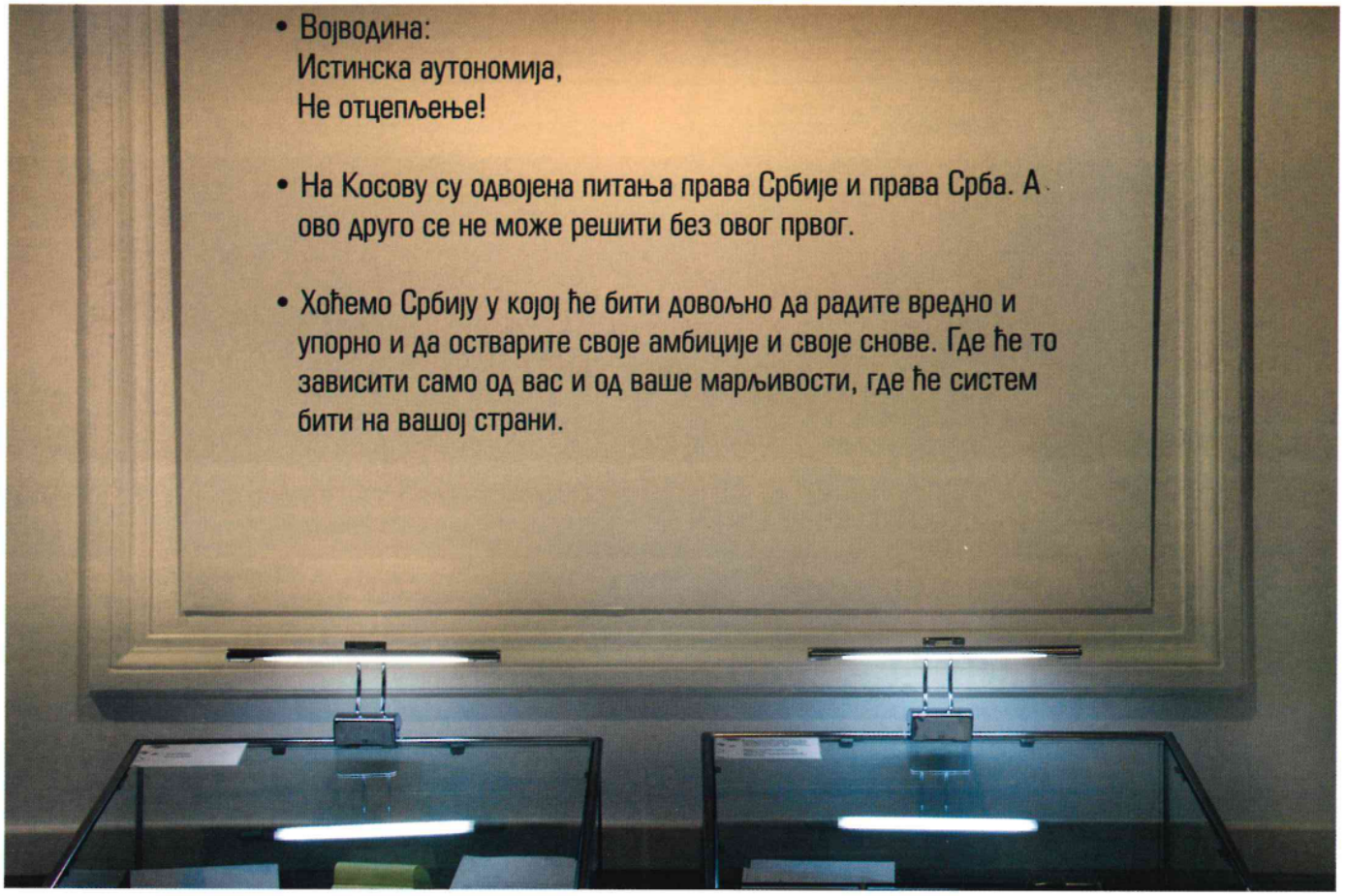

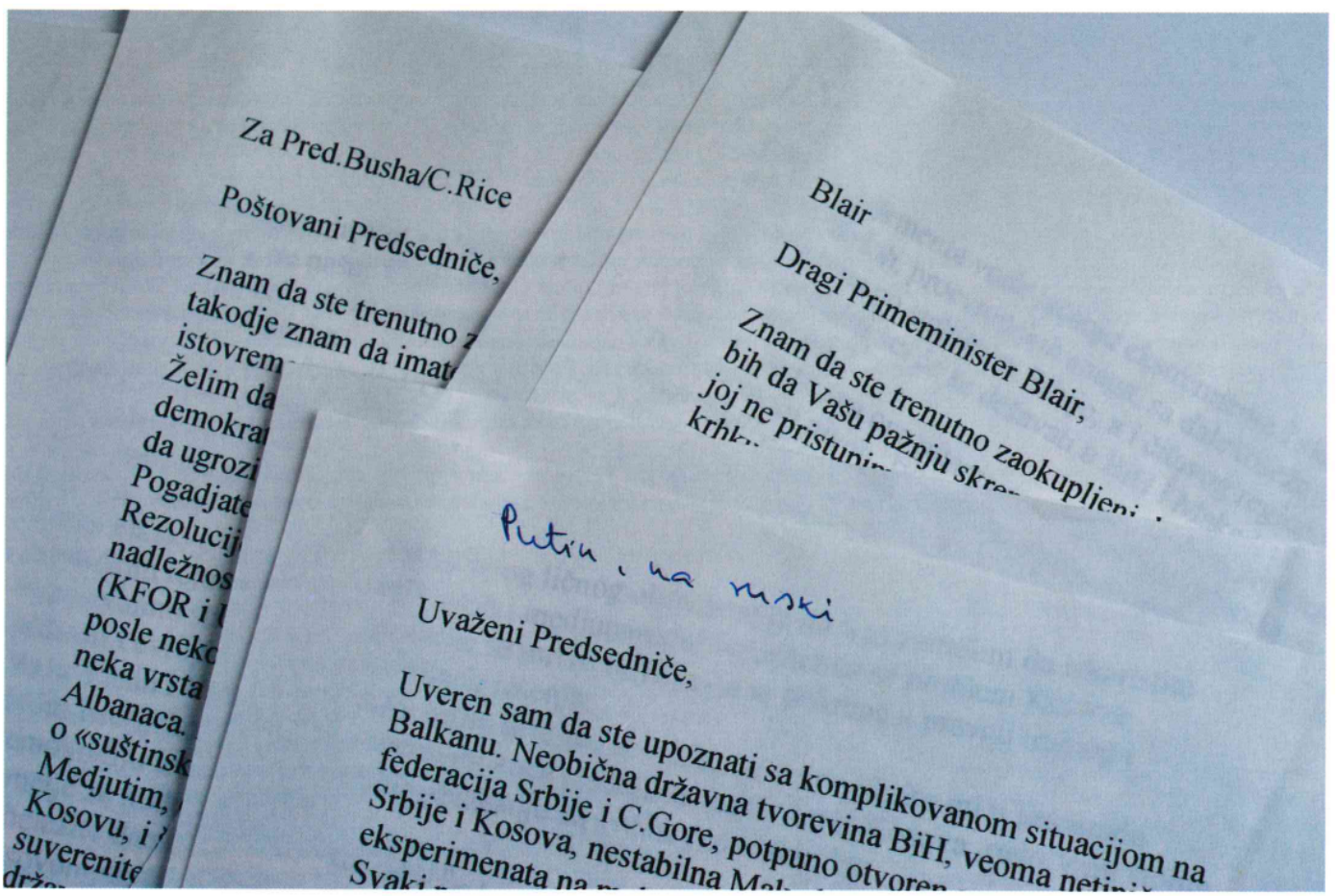

VOJNA KNJIŽICA
ORUŽANE SNAGE
DOZVOLA
ГРАД БЕОГРАД
ЗОРАН
ЖИВЕЛ

ИДЕЈОМ
И ЖИВОТОМ
Изложба траје од 12. марта до 15. априла 2009. године
Радно време од 9 до 16 часова
Заоставштина др Зорана Бинића у

• Толико наше националне енергије се троши на свађе и трачеве, да се чудим како преостаје и за озбиљан посао. А сваки озбиљан посао подразумева сарадњу и поверење.
• Демократска идеја ће изгубити своју привлачност ако врло брзо не омогући привредни раст, политичку стабилност и друштвени напредак.

• Војводина:
Истинска аутономија,
Не отцепљење!
• На Косову су одвојена питања права Србије и права Срба. А ово друго се не може решити без овог првог.
• Хоћемо Србију у којој ће бити довољно да радите вредно и упорно и да остварите своје амбиције и своје снове. Где ће то зависити само од вас и од ваше марљивости, где ће систем бити на вашој страни.

Za Pred.Busha/C.Rice
Poštovani Predsedniče,
Blair
Dragi Primeminister Blair,
Putin, na ruski
Uvaženi Predsedniče,
Uveren sam da ste upoznati sa komplikovanom situacijom na
Balkanu. Neobična državna tvorevina BiH, veoma

ИЗ ПИСАНЕ ЗАОСТАВШТИНЕ...

Национални консензус: 25. 11. 2002.

Од почетка 19. века до почетка 20, у српском народу је, упркос свим страначким омразама и личним сукобима, постојао консензус око националног интереса – државна и национална независност и слобода. Између три декадентна царства, турског, аустроугарског и руског, мала држава је тражила своје место под сунцем.

Овај консензус се распао у идеолошком 20. веку, у коме је ратовима ослабљена и дезоријентисана нација постала плен екстремних идеологија.

Та епоха је глобално прошла, па и код нас. Сада се поставља питање новог националног консензуса. Да ли је он могућ, око којих тема и циљева? Или ће се водећа политика крпити закрпама старих идеологија и митова, национализмом, комунизмом?

Сваки пут када се неко друштво нађе на раскрсници, препоручљиво је да се врати коренима, back to basics. Ако је тежња за слободу и независност била изворна енергија која је одражавала и усмеравала младо српско друштво 19. века, како данас, у сасвим другачијим околностима, дефинисати те изворне принципе? Шта су данас основни чиниоци слободе и независности?

У епохи глобалног тржишта и владавине економских принципа, слобода и независност се мере способношћу једног друштва да буде успешно на светском тржишту. А успешно значи, конкурентно.

Оно што су у ранијим епохама биле јаке војске, јака савезништва, енергетска и сировинска независност, приступ топлим морима итд, данас је витална и ефикасна економија.

Витална и ефикасна економија не постоји изолована, него само као логични елемент друштвене организације. Да би економија била успешна, успешни морају да буду политички систем, едукација, путеви, јавни морал, и све што чини инфраструктуру једног друштва.

Национална стратегија данас је пројекат модернизације свих делова друштвене инфраструктуре, од културе до индустрије, да би били на нивоу највиших светских стандарда. Као што су се идеали слободе 19. века мерили највишим стандардима, тако и око идеала 21. века нема компромиса. Најбољи су увек мерило.

Ми смо далеко од најбољих. Наш циљ је да им се приближимо. Много ствари мора да се промени у Србији да би смо постигли тај циљ. Прво и основно што мора да се деси јесте да успоставимо национални консензус да је то наш циљ.

Тренутно не постоји национални консензус о томе шта је данас дефиниција патриотизма у Србији. Без тог консензуса нема ни оног интензитета енергије и напора који су неопходни за остварење било ког великог циља. Ако патриотизам дефинишемо као остварење максималне слободе путем економске ефикасности, нема много дилема око средстава и начина који су неопходни за остварење циља. На светском тржишту су утврђени критеријуми конкурентности, од политичке стабилности, преко уређених јавних финансија, доброг банкарског система, високог степена квалификованог рада по јединици производа, до квалитета животне средине и заштите права.

Важно је да одлучимо шта је наш национални интерес. После тога ћемо лако мерити који потези и одлуке томе доприносе, а који га коче. До тада, све је произвољно и подложно демагогији.

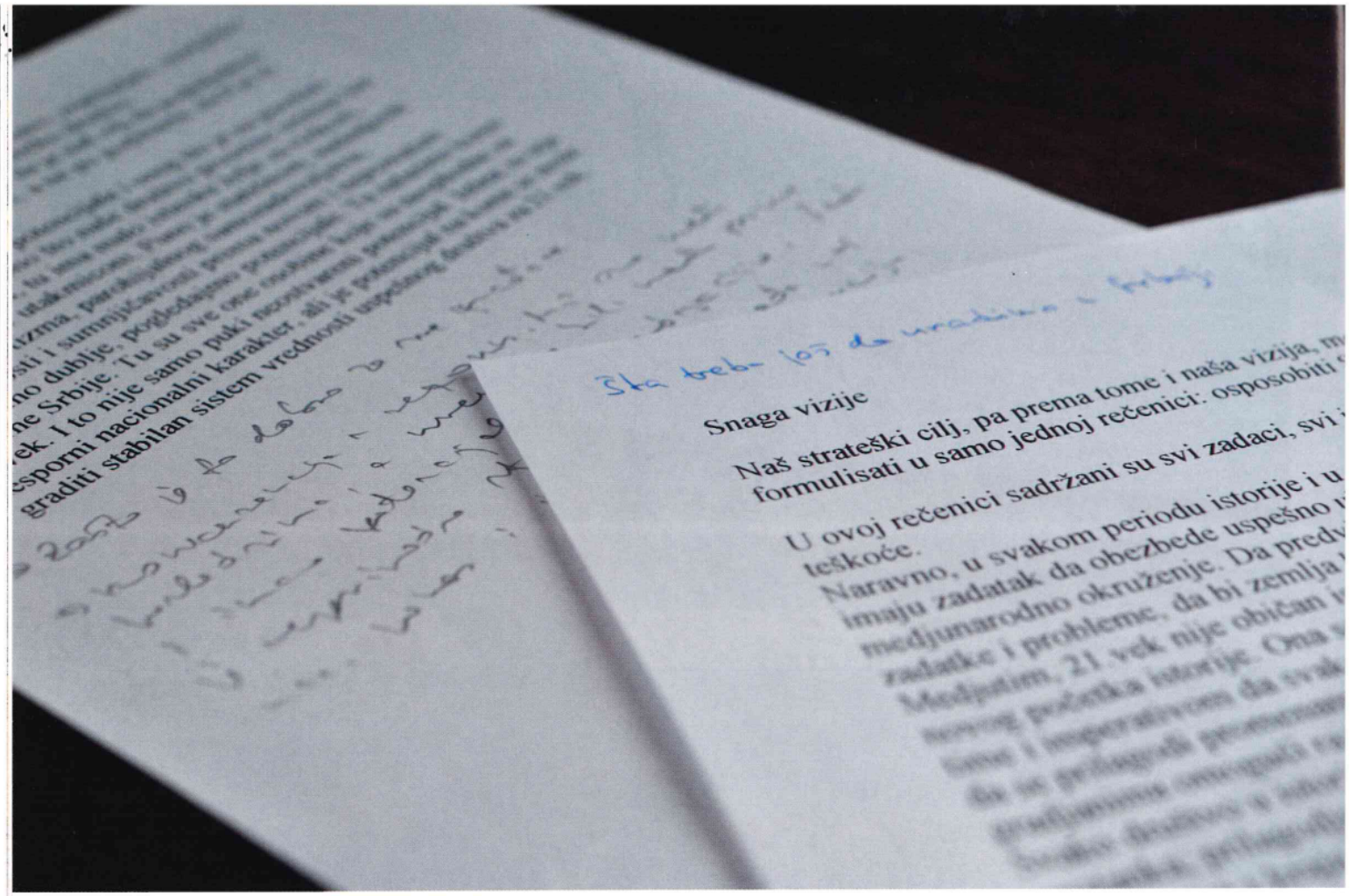
Порука

Изгубили смо осећај за важност живота. Не само што физички живот не значи много, огуглали смо на мртве.

Али то важи за много генерација. Понашамо се као да ово није наш једини живот, као да имамо поправни испит и још неколико живота. Ствара се нека атмосфера да се жртвујемо за неке више циљеве, да се одричемо задовољства, среће, због нечег важног и великог, а када упитамо шта је то, нема одговора. Немилице трошимо дане и године, тонемо у безнађе, арчимо наше људске и националне потенцијале. А зарад чега?

Морамо се пробудити. Десет година смо протраћили, неки од нас десет најбољих година, неки десет последњих, а неки десет првих, пресудних за формирање личности. И све то са јако мало задовољства, среће, напредовања.

Снага визије – Шта треба још да урадимо у Србији

Наш стратешки циљ, па према томе и наша визија, може се формулисати у само једној реченици: оспособити Србију за 21. век.

У овој реченици садржани су сви задаци, сви изазови, шансе и тешкоће.

Наравно, у сваком периоду историје и у свакој земљи, лидери имају задатак да обезбеде успешно уклапање њихове земље у међународно окружење. Да предвиђају и решавају развојне задатке и проблеме, да би земља била успешна.

Међутим, 21. век није обичан историјски период. То је нека врста новог почетка историје. Она се одликује брзином промена, па тиме и императивом да свако ко жели да опстане и успе мора брзо да се прилагоди променама, да нађе права решења и да својим грађанима омогући развој и благостање.

Свако друштво у историји било је конфронтирано са задацима опстанка, прилагођавања променама и обезбеђивања развоја, али друштва с краја 20. и почетка 21. века те задатке треба да решавају у вртлогу свакодневних промена и све жешће глобалне конкуренције.

Говори се о новом светском поретку. Пре бих рекао да се ради о новом светском непоретку. Први пут свет нема јасну структуру. Све анализе заснивају се на снимку тренутног стања, без могућности јаснијег предвиђања (будућа улога Европе, Кине итд.)

Оспособити Србију за 21. век значи коренито променити већину затечених структура и институција, са основним циљем да се наша земља без тешкоћа сучељава са променама у окружењу.

Мењајмо себе да бисмо били способни да успешно реагујемо на промене око нас.

Када говоримо о визији српског друштва оспособљеног да се успешно сналази у свакодневним и убрзаним променама савременог света, онда говоримо о неопходности промена у скоро свим деловима друштва – од владајуће културе и навика, до институција, правила игре, свакодневног понашања.

Треба да постанемо витално, мотивисано, знатижељно, енергично, флексибилно, самоуверено, оптимистичко друштво.

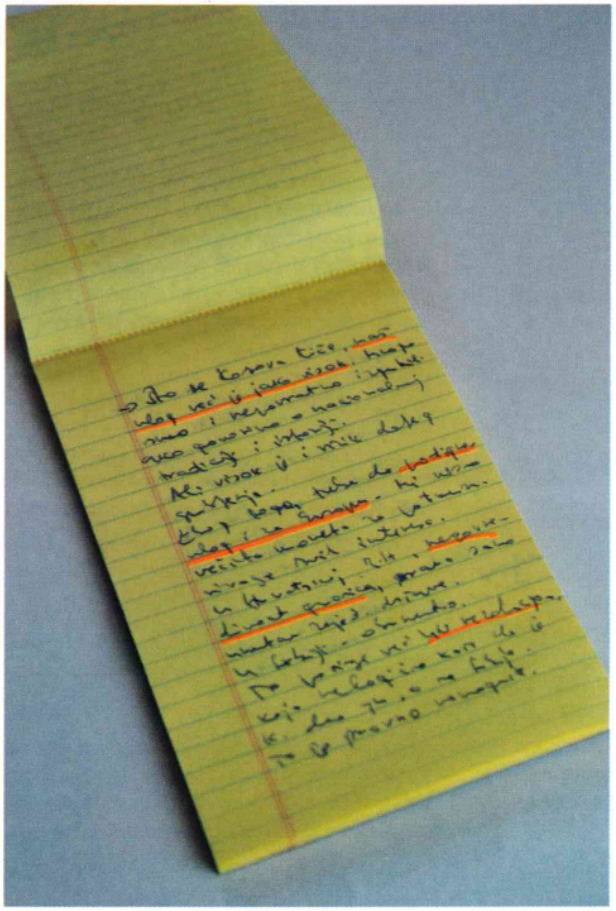
Да ли то можемо? Када кажем да је наш циљ да подмладимо Србију, по реакцији и атмосфери, а не по годинама, да ли је то реални захтев?

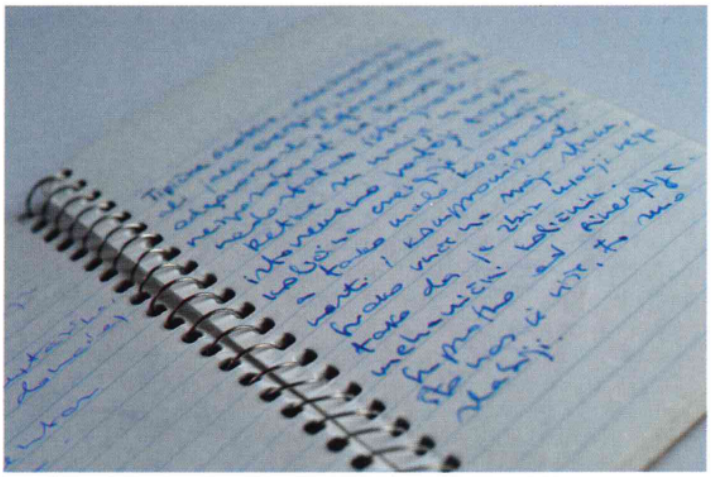
То је питање дубинских потенцијала и оног што је на површини. Ако гледамо само оно што наше друштво просечно емитује као атмосферу и поруку, ту има мало истинске жеље за ризиком, променама, фер утакмицом. Пуно је статичности, наслеђених статуса и непотизма, парохијалног самозадовољства, мрзовољности и сумњичавости према новом и непознатом.

Закопајмо дубље, погледајмо потенцијале. Ту налазимо корен модерне Србије. Ту су све оне особине које су неопходне за 21. век. И то није само пуки неостварени потенцијал. Истина, то није неспорни национални карактер, али је потенцијал на коме се може градити стабилан систем вредности успешног друштва за 21. век.

Зашто је то добро за све грађане.

Конкуренција у региону. Ми смо међу последњима, а увек смо били међу првима, и имамо потенцијале да предњачимо. Сада је неприродно стање које погађа наш национални понос и изискује одлучну акцију.

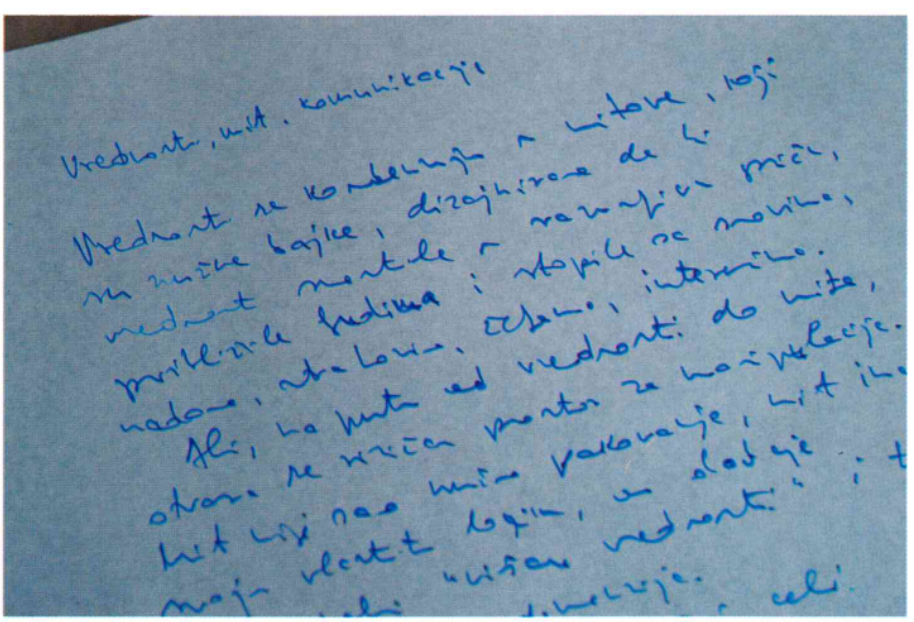

Типичне особине, неусмерена јака енергија, недостатак одговорности, егоцентризам, неспособност за тимски рад, недостатак истрајности.

Ретке су нације у којима истовремено постоји таква количина енергије и амбиције, а тако мало кооперативности и компромисности.

Свако вуче на своју страну, тако да је збир мањи него механички количник.

Супротно од синергије. Што нас је више, то смо слабији.

Мисија

Мој најважнији циљ је да ваша и моја деца добију такво образовање да им то буде сигуран капитал и инвестиција у животу. А то значи добра и савремена школа, факултет примерен условима најмодернијих земаља, практичан.

– техничка опремљеност
– безбедност школских дворишта и учионица,
– безбедност јавних места на којима се окупљају млади. Без дроге, алкохола, насиља, цигарета.

Мастерплан за омладину са циљем да спремни уђу у прву лигу светског пословања.

Не допустимо да наша деца испаштају наше грешке. Оставимо им најважнији капитал у наследство, а то је квалитетна струка и добра школа.

1) садржај наставних програма
2) начин учења
3) наставници
4) техничка опремљеност школа
5) безбедност
6) стипендије, кредити

Поставити систем: стандардизација мерила, квантификовани циљеви, праћење.

У кретању је задовољство, а не у мировању. Кретање, то су промене, то је усавршавање, модернизација, реформе. Мировање, то је задовољавање затечених стања, чекање, одлагање, неодлучност.

Промена система је маратон, а не шпринт.

Основни нагон цивилизованог човека је да остави траг, да његов краткотрајни боравак на планети не буде без позитивног резултата. Људи зато имају породицу, стварају имовину већу него што им је неопходна за живот, пишу књиге, стварају културу, учествују у политици. То је у основи антрополошки оптимизам, жеља да се остави нешто трајно и позитивно.

Етику добрих намера да заменимо етиком одговорности за последице.

Србија ће бити боља него што јесте ако сви ми будемо бољи него што јесмо.

Патриотизам је да ваши унуци живе у нашој земљи и говоре свој матерњи језик.

Демократска идеја ће изгубити своју привлачност ако врло брзо не омогући привредни раст, политичку стабилност и друштвени напредак.

Многи су поверовали да су политичке промене као затварање врата иза којих ће остати непријатна прошлост. А у будућности очекују да се нормалан и пристојан живот врати сам по себи. То је заблуда.

Ако као друштво задржимо исти начин реаговања на проблеме, исту површност у просуђивању, исту нестрпљивост и недостатак истрајности – дешаваће нам се исте ствари које су нас у прошлости водиле неуспесима.

Морамо да убрзамо ритам Србије. Немамо времена за губљење. 21. век је почео, искористимо своју шансу у њему.

Не мислимо шта желимо 2002. Мислимо о томе шта желимо 2050, када ћемо бити мртви. Да ли желимо да иза нас остану резултати на које ће наша деца бити поносна, или неуспеси, којих ће се стидети. Ми данас, хтели то или не, радимо на властитом споменику. На њему ће нешто писати: та генерација је извукла земљу из кризе. Или, били су безначајни и бескорисни.

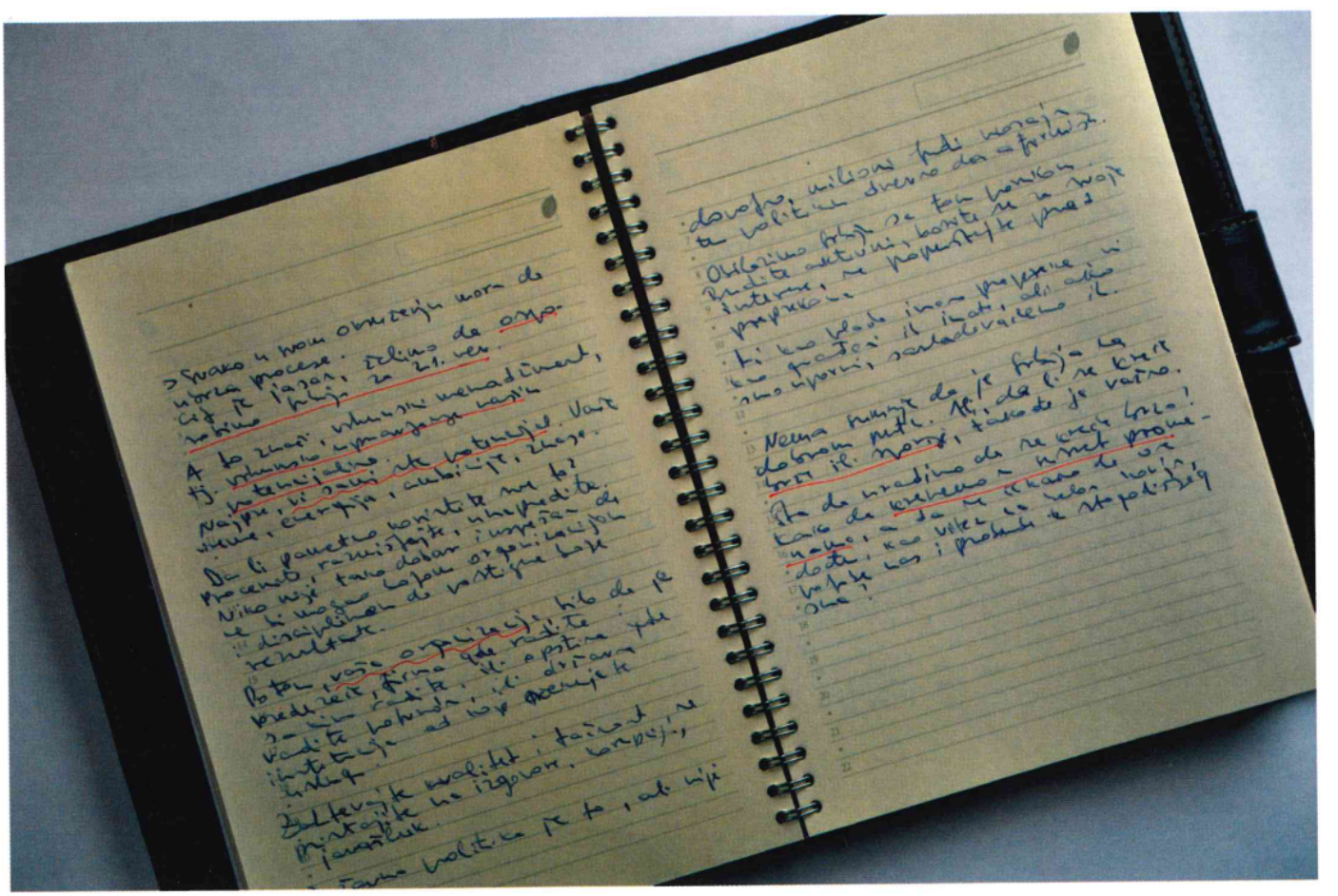
Све у овом друштву се може учинити бољим. Од јавних тоалета, паркиралишта са гомилом ђубрета, до властитог образовања, личне хигијене, тачности. Многе од тих ствари не изискују много новца, само много пажње и труда.

За мене су моја деца и ваша деца најважнија на свету. Зато је за мене патриотизам да ваша деца и моја деца безбрижно спавају, јер ми од Србије правимо место где може лепо да се живи. То није лако и то не иде брзо, али то вреди сваког труда.

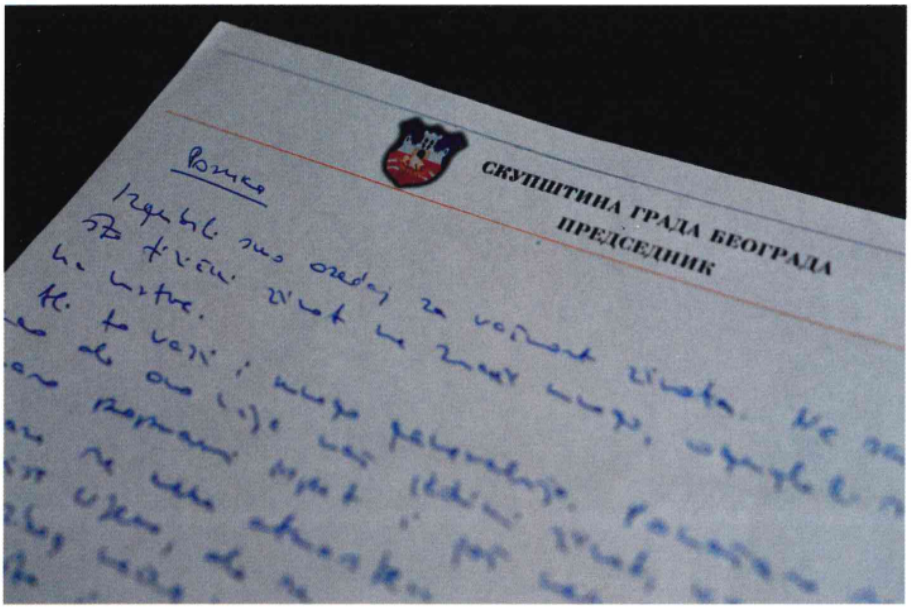
Када ме мој син пита тата шта радиш по цео дан, ја му кажем, радим да би ти могао да мирно живиш, тако ја разумем суштину свог посла. Сигуран сам да га већина родитеља у Србији на сличан начин разуме

Знање је моћ. Имати брзу и тачну информацију и деловати у складу с њом. Али, незнање је привлачно, јер ослобађа обавеза. Ако је незнање моћ, последице су тешке.

Разумни људи велики проблем разложе на више малих, па решавају један по један. Ми сми склони да све проблеме скупимо у један, па је он тешко решив.

Одговорност

Они који лоше управљају повереним мандатом ретко одговарају. За њих је мали ризик. Велики ризик је за народ, јер он увек плати цену. И то у свакој земљи.

Због тога су избори као начин поверавања мандата врло озбиљна ствар. Као када некоме дајете кредит. Ако банкротира и упропасти ваш новац, ви сте жртва.

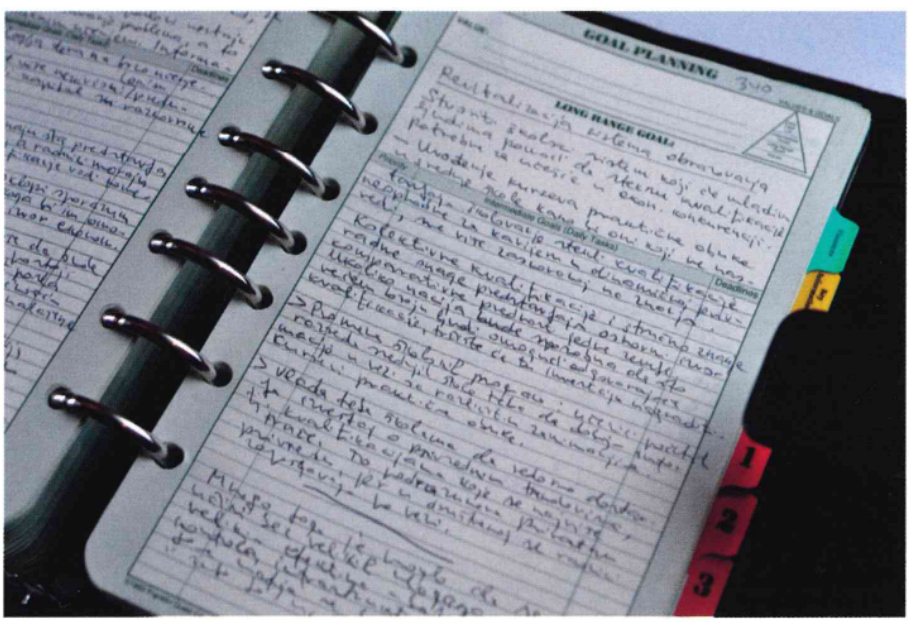
Шта ради добра и одговорна власт? Штеди, инвестира, не удвара се, поштује дугорочне интересе земље.

Шта ради демагошка и неодговорна власт? Троши, задужује се, угађа ситним прохтевима и купује социјални мир, али по цену дугорочног пропадања.

Када на крају све потроши и бива замењена, народ тражи правду и понекад освету. Али обично је прекасно.

Једина корист од лоше власти је поука, ако је има. Поука да се у будућности не треба пецати на слатке и примамљиве удице. Оно што је слатко обично је нездраво. Лекови који лече су горки. Ова поука у српској историји није претерано успевала. Иначе не бисмо имали толико неуспеха.

Наша ситуација: 09. 02. 2003.

Наша ситуација је прилично неповољна. Њене лоше стране су:

Бројна отворена државна питања (Косово, Устав и регионализација, југ Србије, Санџак, провизоријум са Црном Гором)

Незрела и неквалитетна политичка елита и политичка јавност

Тешко структурно стање привреде (већина технологије застарела, ниска продуктивност и конкурентност, лош квалитет производа, низак извоз, велики удео друштвене својине итд.)

Међународни притисци (Хаг, спор процес европске интеграције)

Лоша општа међународна ситуација (Ирачка криза, економска рецесија)

Мала потрошња (потражња) становништва

Повољни елементи:

Почео процес оздрављења привреде

Знатне финансијске резерве у сивој економији (4 милијарде долара)

Успоставља се контрола над системом (јавне финансије, здравство, итд.)

Нема критичне масе за велике социјалне протесте

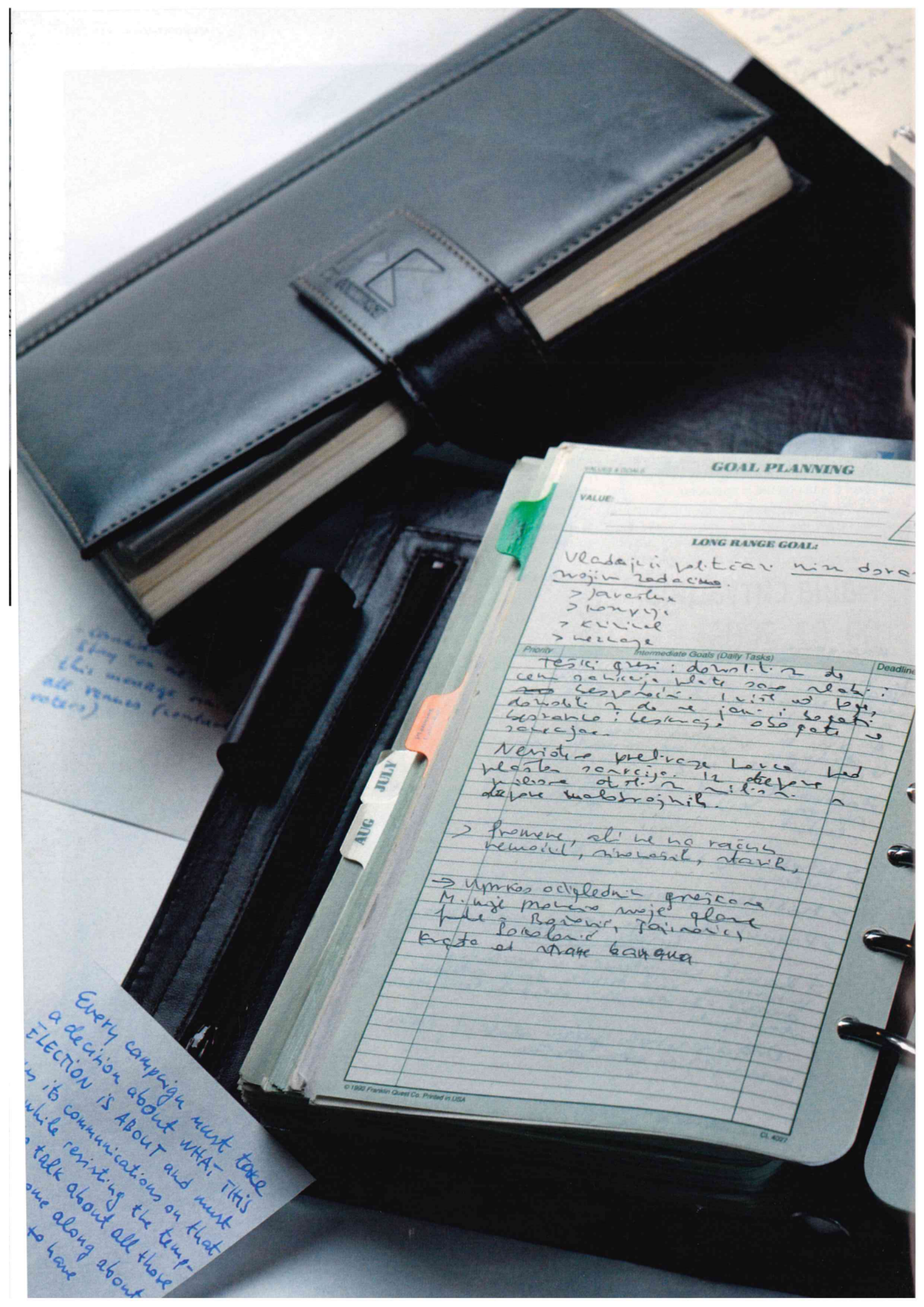
Искуство других земаља показује да се не можемо ослонити на спољну подршку. Нисмо толико проблематични да би се неко озбиљно бавио нама, превише смо проблематични да би нас прихватили, нисмо стратешки значајни да бисмо имали бонус. Уз то, налазимо се у блоку земаља које важе као трајно нестабилне (БиХ, Македонија).

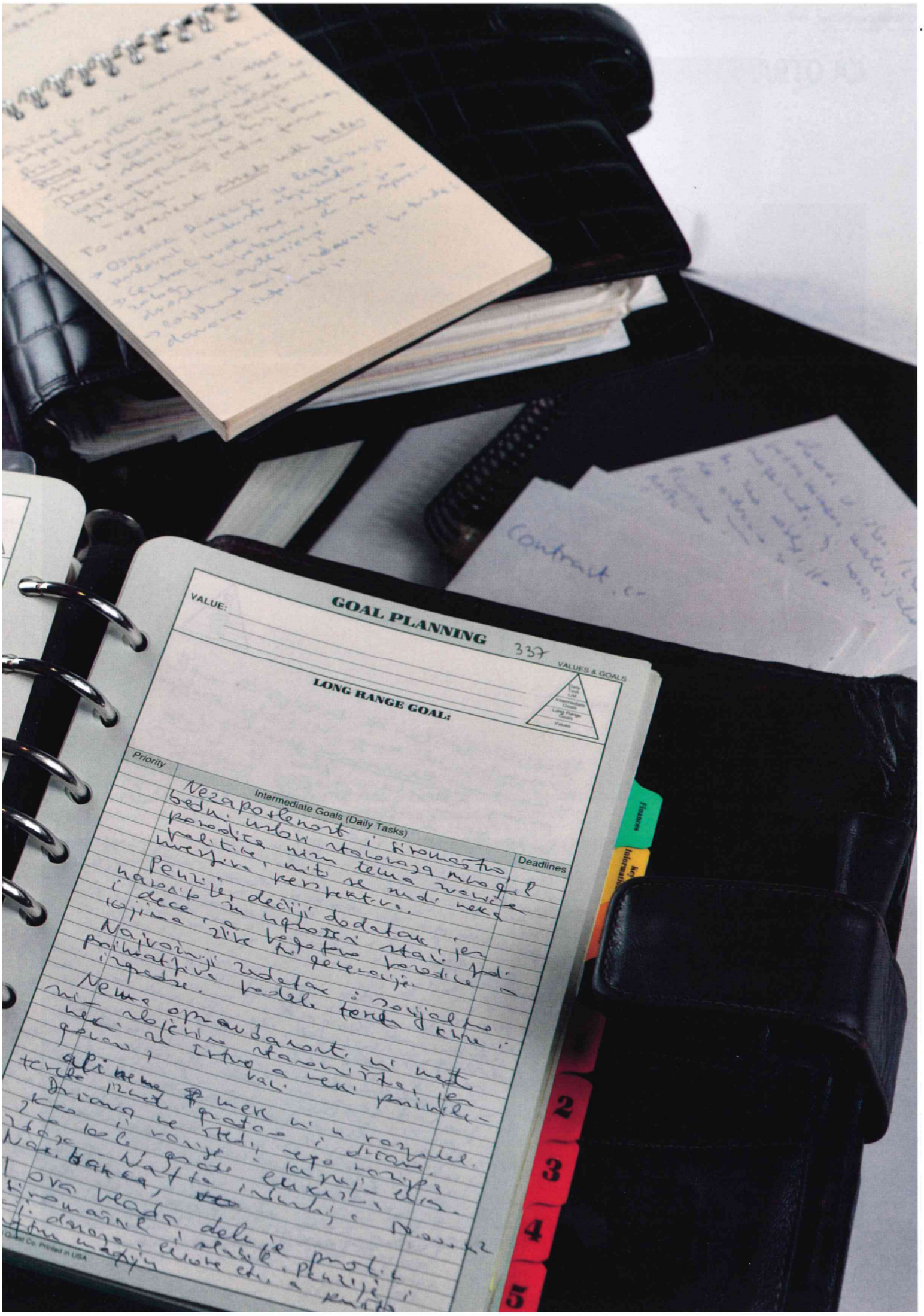
Због тога је неопходно сачинити стратегију аутономног развоја, претежно ослоњеног на план активирања сопствених развојних ресурса. Тај план подразумева потпуно индивидуализовани концепт, који се неће ослањати на глобалне трендове (европска интеграција итд.)

Ти трендови су реални, и десиће се, али ми у међувремену морамо много да учинимо.

Пресвега, треба нам индивидуална мапа извозних тржишта и извозних грана. Не можемо све да препустимо тржишту. Потребна је циљана интервенција. Нпр. арапска, јужноамеричка тржишта, поједине егзотичне земље (Либија, Куба), могу да послуже као спасоносни чамац који ће део наше привреде да превезе на обалу конкурентности и модернизације (пре свега прерађивачка индустрија у храни, дрвету, итд.). Треба осигурати тржишта за војну (наменску) индустрију (Бразил, итд.).

Кодпривлачењаинвестицијатребавише пажње посветити неконвенционалним партнерима (Турска, Емирати, итд.). Стварати ситуације за заједничка улагања страних инвеститора и домаћих предузетника.

GOAL PLANNING
VALUE:
LONG RANGE GOAL:
Priority
Intermediate Goals (Daily Tasks)
Deadline
JULY
AUG
© 1990 Franklin Quest Co. Printed in USA
Every campaign must have
a decision about WHAT THIS
ELECTION IS ABOUT and must
fit its communications on that
while resisting the temp-
to talk about all those
one along about
to have

GOAL PLANNING
VALUE:
LONG RANGE GOAL:
VALUES & GOALS
Priority
Intermediate Goals (Daily Tasks)
Deadlines
Finance

СА ОТВАРАЊА...

Ружица и Лука Ђинђић

Борис Тадић, председник Републике Србије

У историји Архива Србије први пут председник државе

Камерон Мантер (Cameron Munter), амбасадор САД у Београду

Волфрам Мас (Wolfram Maas), амбасадор СР Немачке у Београду

Никола Хајдин, председник Српске академије наука и уметности

Душан Петровић и Надица Момиров

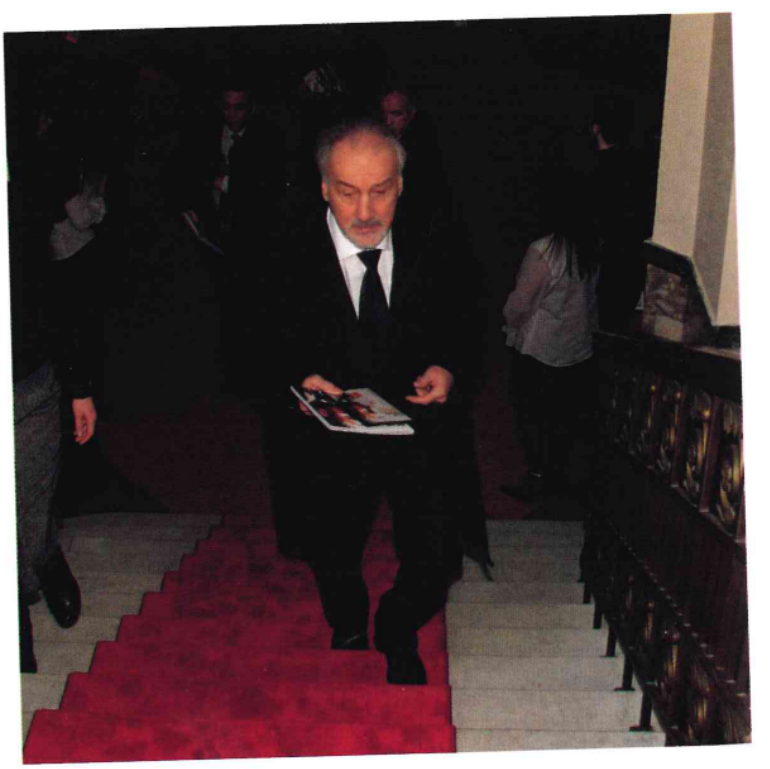
Даница и Вук Драшковић

С десна: проф. др Љубинка Трговчевић,
проф. др Мирослав Јовановић и Срђан Мићић

Јован Ћирилов

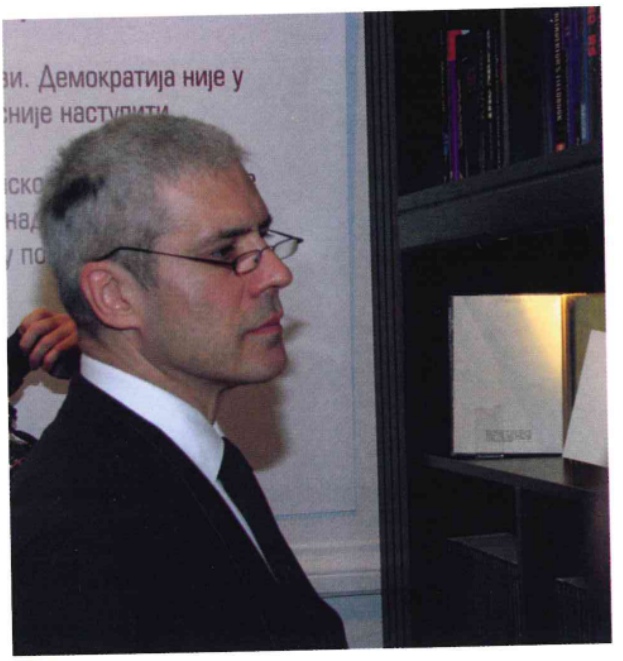

Владимир Вукчевић, тужилац за ратне злочине

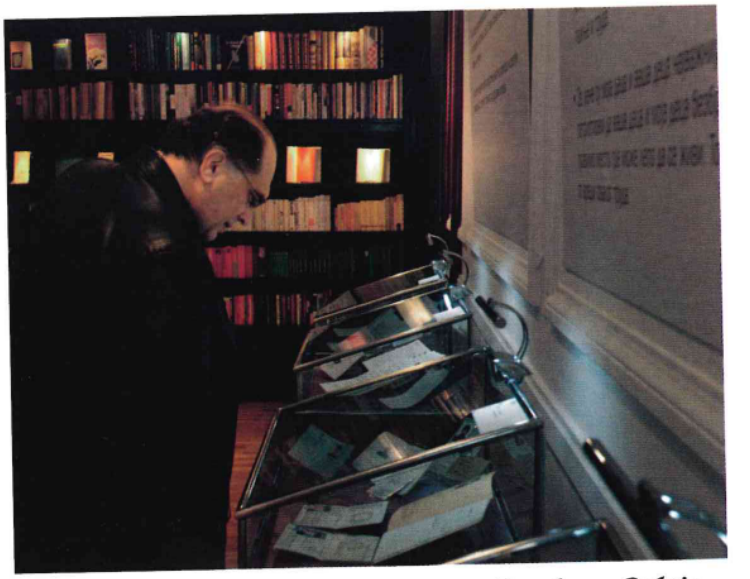

Борис Тадић, председник Републике Србије и
др Мирослав Перишић, директор Архива Србије

Војислав Брајовић, саветник председника Републике Србије

Александар Марковић и Мирко Цветковић, председник Владе Републике Србије

Небојша Брадић, министар културе у Влади Републике Србије

Зоран Живковић, Мирко Цветковић, председник Владе Републике Србије и др Мирослав Перишић

Сретен Угричић, Александар Мандић, мр Светозар Чиплић, др Диана Драгутиновић

Гордана Чомић и Вук Драшковић

Владимир Вукчевић, проф. др Гашо Кнежевић, др Гордана Матковић, др Милица Делевић и др Горан Питић

Министри у Влади Републике Србије

Радован Јелашић и Радмила Хрустановић

Бранко Радујко и Иван Вејвода

Камерон Мантер и Бојан Пајтић

Душан Михајловић и Драган Бујошевић

Александар Влаховић, Горан Богдановић и проф. др Драгослав Шумарац

Мирко Цветковић, проф. др Драгор Хибер, Војислав Брајовић и Ружица Ђинђић

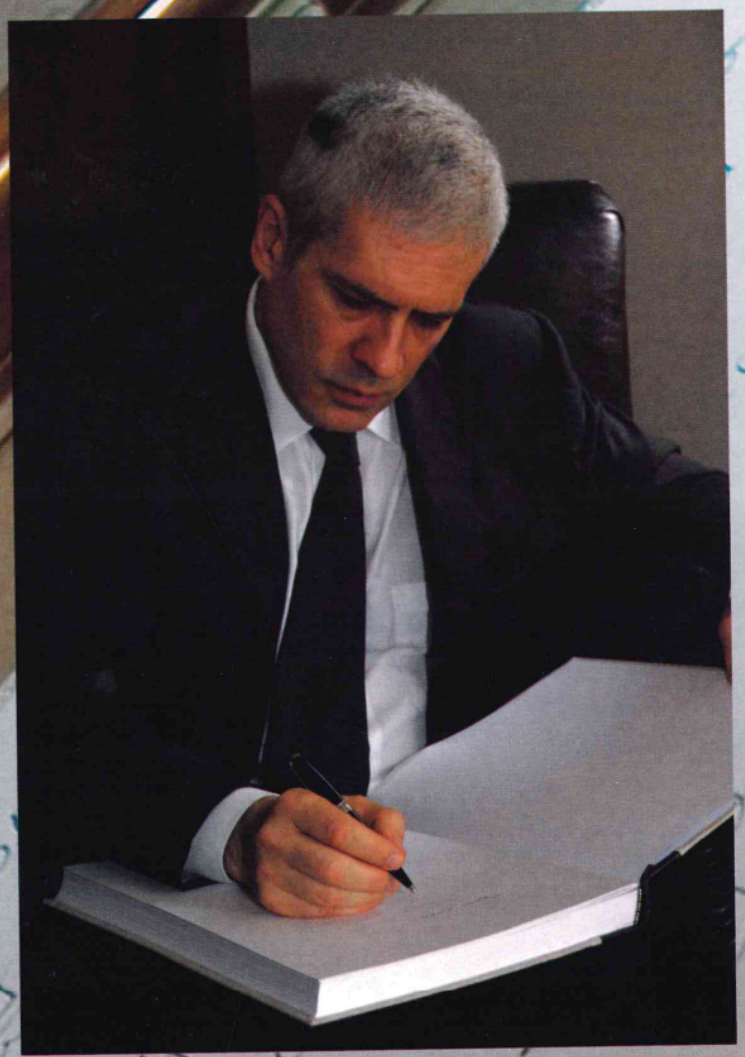
Волфрам Мас, др Бранка Прпа, Надежда Гаће, Вук Драшковић и др Диана Драгутиновић

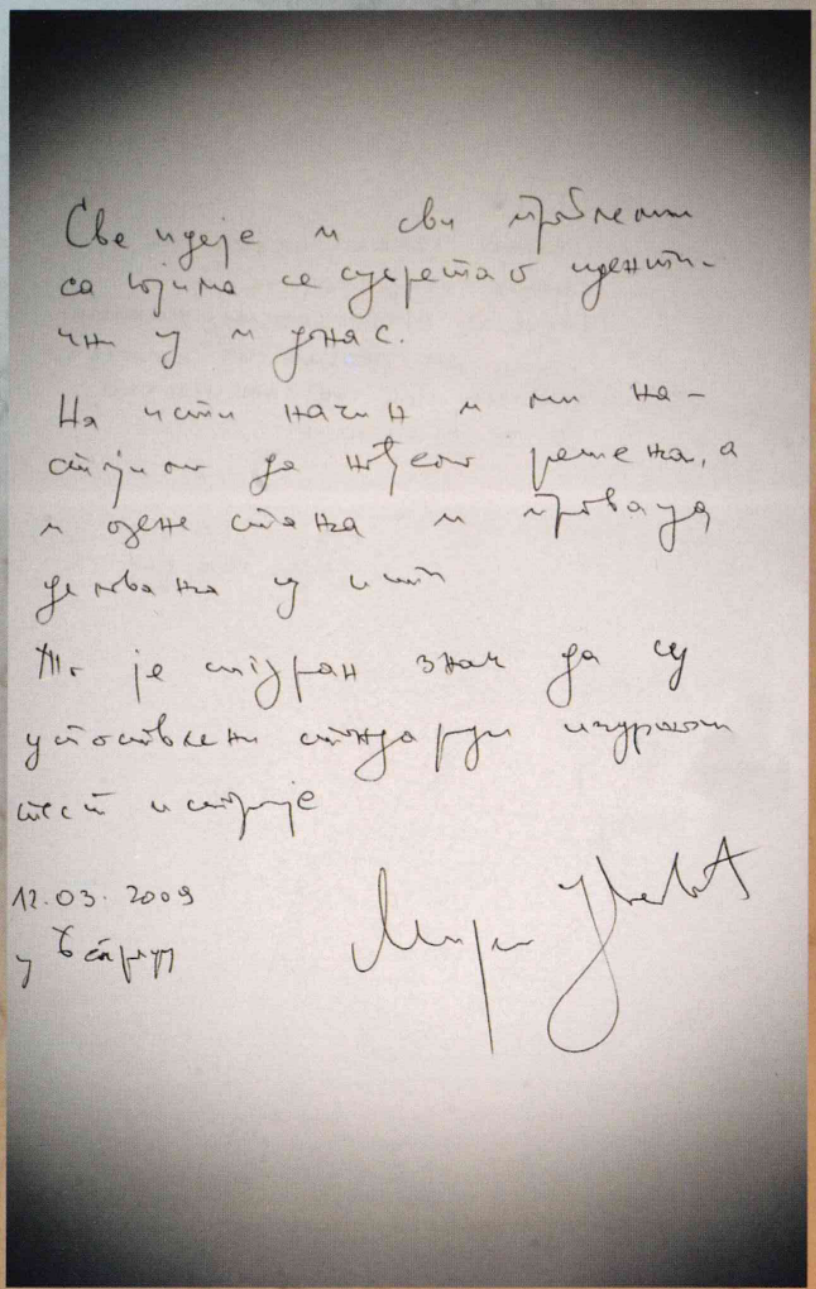
Новица Антић, Горица Мојовић и Камерон Мантер

ИЗ КЊИГЕ УТИСАКА...

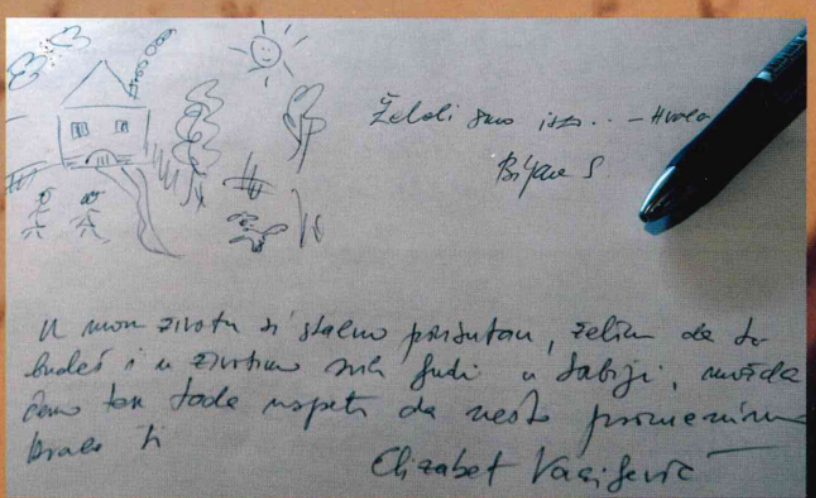
Сваки дан, свака реч,
сваки трен, сведоче о
једном невероватном животу,
који сам прошао из непоредиве
близине, као год сам успевао
да достигнем...

12.03.09
13'15'
Београду

Све идеје и сви проблеми
са којима се сусрећао идентитет
чи у мојој
На чији начин и ми на-
стојимо да њихов времена, а
и одне сећања и прошлост
деловања у њих
Шта је стварно знак да су
установљени стварно изгубили
смисао и сврху

12.03.2009
у Београду

Želeli smo izlo... – Hvala
Vaše S

U mom životu sa stalno prisutan, želim da te budeš i u životu mi budi i dalji, možda ćemo tad sade uspeti da nešto promenimo
Vaš
Elizabet Vasiljević

О МУЛТИМЕДИЈАЛНОЈ ПРЕЗЕНТАЦИЈИ

Мултимедијалну презентацију о др Зорану Ђинђићу, ***Идејом и животом***, израдио је Александар Радош, шеф Центра за микрофилмовање архивске грађе Архива Србије. Презентација садржи фотографије, видеоклипове и фоторепродукције докумената др Зорана Ђинђића. Коришћени су материјали: магазина „Статус“, недељника „Време“, агенција „Фонет“ и „Бета“, Информативне службе Демократске странке, фотографа Имреа Саба, Драгољуба Замуровића, Александра Радоша, као и документарни филм „Ако Србија стане“ Александра Мандића.

Мултимедијална презентација траје 16,24 мин.

Изложбу организовали и издали каталог: Архив Србије, Историјски музеј Србије, Народна библиотека Србије
За издаваче: др Мирослав Перишић (Архив Србије), др Ана Столић (Историјски музеј Србије), Сретен Угричић (Народна библиотека Србије)
Аутори изложбе и каталога: др Мирослав Перишић, Јелица Рељић, Александар Марковић, Ана Кос (Архив Србије), др Ана Столић (Историјски музеј Србије), Сретен Угричић (Народна библиотека Србије)
Сарадници: Петар Крстић, Мирјана Матановић Кулачин, Весна Петровић (Архив Србије), Изабела Мартинов Томовић (Историјски музеј Србије), Оливера Стефановић, Милорад Вучковић, Борко Прелић (Народна библиотека Србије)
Рецензенти: проф. др Љубинка Трговчевић и др Бранка Прпа
Превод текстова за каталог на енглески језик: Мирјана Миленковски Вукићевић
Дизајн каталога: Филип Анђић (Communis)
Припрема и прелом каталога: Иван Гошњак (Communis)
Сценографија поставке: Жељко Антовић
Фотографије за каталог: Срђан Боснић
Аутор мултимедијалне презентације: Александар Радош (Архив Србије)
Објављивање каталога и поставку изложбе омогућило Министарство културе Републике Србије
Спонзори поставке и израде каталога: Агенција Communis, Телеком Србије, Галеника А.Д., Компанија Дунав осигурање, ЈКП Зеленило-Београд, Ј. П. Путеви Србије, штампарија Цицеро

